

Σπύρος Κουτομάρης



Η Ελλάδα συνδέεται νομισματικά σε μια διεθνή ισοτιμία αποκτώντας «σκληρό» νόμισμα. Όμως οι πανηγυρισμοί διακόπτονται με την εμφάνιση της κρίσης, το δημόσιο χρέος εκτοξεύεται και το «σκληρό» νόμισμα εκτίθεται σε όργιο κερδοσκοπικών επιθέσεων. Νέα δάνεια, νέα τοκοχρεολύσια. Η κυβέρνηση εφαρμόζει σκληρή λιτότητα, απολύει δημόσιους υπαλλήλους και εκποιεί δημόσιες υποδομές σε ξένες επιχειρήσεις.

Η χώρα επιστρέφει σε εθνικό νόμισμα, το υποτιμά και κηρύσσει παύση πληρωμών. Χάρη στα ισχυρά μέτρα προστατευτισμού, βελτιώνονται οι εξαγωγές και μειώνονται οι εισαγωγές. Η παραγωγική ανασυγκρότηση συντελείται μέσα από τη θυσία των εργαζομένων, το χτύπημα των συνδικάτων, τη διάλυση των συλλογικών συμβάσεων. Το κεφάλαιο υπερασπίζεται τα «επιτεύγματα» του με χούντα.

Δεν είναι εικόνα από το μέλλον, είναι εικόνα από το παρελθόν, και συγκεκριμένα από την περίοδο που ο Ελ. Βενιζέλος υποκύπτοντας στις συνέπειες της κρίσης (1929) αναγκάζεται να βγάλει τη δραχμή από τον κανόνα του χρυσού και να την υποτιμήσει έναντι της λίρας (1932). Είναι η περίοδος που η Ελλάδα σημειώνει τον τρίτο καλύτερο ρυθμό βιομηχανικής ανάπτυξης στον κόσμο (65%), μετά τη Σοβιετική Ένωση και την Ιαπωνία. Είναι η περίοδος που οι εργάτες πρέπει να δουλεύουν για την «αναγέννηση της οικονομίας», χωρίς να σκέφτονται το μεροκάματο. Όποιος διαπραγματεύεται το μισθό του, δεν αγαπά την Πατρίδα. Η πατρίς όμως διαθέτει και ιδιώνυμα, ως προεόρτια της μεταξικής δικτατορίας (1936).

Σήμερα, πολλά χρόνια αργότερα βρισκόμαστε μπροστά σε μια όχι ίδια, αλλά εξίσου κρίσιμη ιστορική περίοδο. Τόσο κρίσιμη που οι επιλογές και οι αποφάσεις της Αριστεράς χαράζουν δρόμους στο μέλλον.

Η αντιδιαλεκτική προγραμματική ελαφρότητα και η φιλοξενία σημαντικού τμήματος του μηχανισμού του ΠΑΣΟΚ στα ψηφοδέλτια του ΣΥΡΙΖΑ στις αυτοδιοικητικές εκλογές αποτελούν ήδη μια πραγματικότητα. Ο τρόπος που η ηγεμονική δύναμη της Αριστεράς προσεγγίζει σήμερα το θέμα της εξουσίας, ρίχνει βαριά τη σκιά του πάνω στην ελπίδα και την αγωνία του λαού για έξοδο από τα μνημόνια.

Ειδικά μπροστά σε κρίσιμες εκλογικές αναμετρήσεις, η φαντασία όχι μόνο του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά όλων των αποχρώσεων αντιδιαλεκτικής αριστερής σκέψης, πολλαπλασιάζεται ως προς την οικειοποίηση και χρήση εργαλείων που φτιάχτηκαν για να την καταστρέψουν. Εργαλείων θεσμικών και ιδεολογικών. Κυβέρνηση και ρεάλ πολιτική. Παρά φύσιν συμμαχίες και συνηματολογικές απλουστεύσεις.

Ως θεραπεία της κόλασης των μνημονίων που ζούμε, αντί της έντασης των αγώνων, της πολιτικής και κοινωνικής χειραφέτησης, της μετωπικής πάλης, μας συστήνεται η πολιτική του διακόπτη. «Ψηφίζεις/φεύγουν», «χωρίς ευρώ/χωρίς ανεργία». ON/OFF.

Πόσο αλήθεια δυσδιάκριτες είναι οι διαφορές ανάμεσα σε δυο συνθήματα, δυο αφίσες, δυο ψηφοδέλτια σε μια συγκεκριμένη στιγμή και πόσο ευδιάκριτες αν τις εκτείνουμε στον ιστορικό πολιτικό χρόνο. Πόσο ίδιο

μπορεί να φαίνεται το «κάτω η κυβέρνηση» με το «να πέσουν». Πόσο κοντά μπορεί να μοιάζουν σήμερα η Κωνσταντίνα Κούνεβα και ο Κρίτων Αρσένης, και οι δυο τους υποψήφιοι ευρωβουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ, και όμως πόσο μακριά στο σύντομο παρελθόν ή στο προσεχές μέλλον.

Μια σειρά από «προοδευτικά αντιμνημονιακά» ψηφοδέλτια (ΕΠΑΜ, Σχέδιο Β', ΣΥΡΙΖΑ) τελικά σ' ένα πράγμα συμφωνούν, ότι τα μνημόνια, η εντεινόμενη ταξική εκμετάλλευση και η κοινωνική καταστροφή μπορούν (και πρέπει;) να τελειώσουν αν ο λαός ακολουθήσει ένα παρακαμπτήριο ιστορικό δρόμο, αντί της βίαιης αναμέτρησης με το κεφάλαιο.

Θα πρέπει να νιώθουμε πραγματικά χαρούμενοι με μια τέτοια ανακάλυψη ικανή να μας απαλλάξει από τη βάση των ταξικών αγώνων. Σε μια περίοδο που στην Ελλάδα αίρονται βίαια όλες οι κοινωνικές κατακτήσεις από την Αντίσταση ως σήμερα, που το σύστημα περιφέρει ένοπλα φασιστικά τμήματα για να υπενθυμίζει έμπρακτα την ισχύ του, εμείς δεν έχουμε παρά να πατήσουμε τα σωστά πολιτικά κουμπιά. Η έξοδος από το ευρώ χωρίς καμιά άλλη ισότιμη πολιτική προϋπόθεση αποτελεί ένα από αυτά. Ήδη στην Αγγλία, την Γαλλία και την Ιταλία, συντηρητικά κόμματα καλπάζουν δημοσκοπικά με αίτημα την εθνική οικονομική ανάπτυξη. Στην Ελλάδα αντίθετα το αντιευρώ ρεύμα δεν καταγράφει δημοσκοπική επιτυχία ενόψει των ευρωεκλογών. Στην Ελλάδα καλπάζει το «ευρώ και ξερό ψωμί» ρεύμα, καθώς οι διεκδικητές της κυβερνητικής εξουσίας ΝΔ και ΣΥΡΙΖΑ, ανταλλάσσουν κατηγορίες και διαγκωνίζονται για το ποιος μπορεί να εξασφαλίσει καλύτερα την επιβίωση της ευρωζώνης δια της παραμονής της Ελλάδας στο ευρώ.

Τον Απρίλη του '32, η έξοδος από τον Κανόνα του Χρυσού δεν έβαλε τη χώρα στο δρόμο της «παραγωγικής ανεξαρτησίας», αλλά σε ένα δρόμο έντασης της καπιταλιστικής παλινόρθωσης με εθνική και αμέσως μετά με φασιστική δεσπόζουσα.

Τον Μάη του 2014, η νομισματική αποδέσμευση δεν πρέπει να αποτελεί αίτημα της λογικής ενός «πολιτικού κουμπιού», αλλά αναγκαίο αίτημα πάλης μέσα σε ένα πρόγραμμα αντικαπιταλιστικής και φιλολαϊκής εξόδου από την κρίση και τα Μνημόνια, ισότιμα με την έξοδο από την ΕΕ, τις εθνικοποιήσεις, την διαγραφή του χρέους και κυρίως την επιστροφή του πλούτου σε αυτούς που τον παράγουν.

*** υποψήφιος ευρωβουλευτής της ANΤΑΡΣΥΑ**

Δημοσιεύθηκε στο ΠΡΙΝ, 17.5.2014